

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE

Bruxelles, 18.6.2007
COM(2007) 328 final

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE CONSILIU

**întemeiat pe articolul 9 din Decizia-cadru 2003/568/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003
privind combaterea corupției în sectorul privat**

{SEC(2007) 808}

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE CONSILIU

întemeiat pe articolul 9 din Decizia-cadru 2003/568/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind combaterea corupției în sectorul privat

1. INTRODUCERE

Consiliul¹ a adoptat Decizia-cadru 2003/568/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind combaterea corupției în sectorul privat² în conformitate cu titlul VI din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu dispozițiile alineatului (10) din preambul, obiectivul acestuia este:

„...să garanteze că atât corupția pasivă, cât și cea activă din sectorul privat constituie infracțiuni penale în toate statele membre, că persoanele juridice, de asemenea, pot răspunde în fața legii pentru astfel de infracțiuni și că aceste infracțiuni atrag pedepse reale, proporționale și descurajatoare.”

La bază se află cerința ca statele membre³ să incrimineze ca infracțiuni două tipuri de comportament, care pot fi rezumate după cum urmează (a se vedea articolul 2 din decizia-cadru):

- a promite, a oferi și a da foloase necuvenite unei persoane din sectorul privat pentru a o determina să îndeplinească un act sau să se abțină de la îndeplinirea unui act, astfel încât această persoană își încalcă obligațiile
- a solicita sau a primi foloase necuvenite sau a promite foloase necuvenite, în exercitarea activității în sectorul privat, pentru a îndeplini sau a se abține de la a îndeplini un act, astfel încât această persoană își încalcă obligațiile.

Comisia consideră de o importanță capitală combaterea corupției sub toate formele. Corupția din sectorul privat are un impact direct asupra concurenței și asupra dezvoltării economice. Prin combaterea corupției în sectorul privat, statele membre își vor consolida piața internă, precum și economiile. În plus, aceste măsuri vor avea un impact pozitiv asupra relațiilor cu partenerii comerciali externi ai Comunității Europene.

Crearea instrumentelor de combatere a corupției

Prevenirea și lupta împotriva corupției reprezintă de mult timp una din prioritățile CE. O serie de instrumente juridice pentru combaterea corupției au fost adoptate de către CE începând din 1995, înainte de adoptarea Acțiunii comune privind corupția în sectorul privat. Aceste prime măsuri au fost următoarele:

¹ Cea dea 2524-a Reuniune a Consiliului Uniunii Europene (agricultură și pescuit) care a avut loc la Bruxelles, în data de 22 iulie 2003

² JO L 192, 31.7.2003, p. 54.

³ În cadrul acestui raport, termenul de „state membre” va fi interpretat ca trimitere la UE-25; România și Bulgaria sunt invitate să contribuie la orice raport ulterior aflat în pregătire

- Convenția din 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene și protocoalele⁴ conexe.

- Convenția din 1997 privind lupta împotriva corupției în care sunt implicați funcționari ai Comunităților Europene sau funcționari din statele membre ale Uniunii Europene,⁵

Ulterior atenția s-a îndreptat spre sectorul privat, fiind elaborată Acțiunea comună privind corupția în sectorul privat [Acțiunea comună din 22 decembrie 1998 (98/742/JAI)]⁶. Acțiunea comună a fost considerată o primă etapă în lupta împotriva efectelor corupției asupra pieței interne și asupra comerțului internațional. Ea a făcut apel la statele membre:

- să stabilească drept infracțiuni penale atât faptele de corupție pasivă, cât și cele de corupție activă din sectorul privat, cel puțin în cazurile în care acest comportament atrage după sine denaturarea concurenței în legătură cu atribuirea contractelor

- să stabilească răspunderea în fața legii a persoanelor juridice în legătură cu actele de corupție activă.

Instrumente de combatere a corupției în sectorul privat adoptate de alte organisme

Ar trebui menționat că la sfârșitul anilor '90, Consiliul Europei a prevăzut, de asemenea, o serie de măsuri și instrumente pentru abordarea diferitelor aspecte ale corupției, între care s-a aflat Convenția penală privind corupția⁷. Convenția a inclus articole privind corupția în sectorul privat (corupția activă – articolul 7 și corupția pasivă – articolul 8). Acestea au fost mai cuprinzătoare decât abordarea prevăzută în Acțiunea comună și, ulterior, din decizia-cadru, deoarece nu au prevăzut nicio restricție în ceea ce privește comportamentul care determină denaturarea concurenței. Aceasta a inclus, de asemenea, o prevedere în legătură cu răspunderea corporativă (articolul 18), care este mai restrâns decât cel din decizia-cadru, deoarece nu include corupția pasivă. Cu toate că decizia-cadru și convenția prevăd că termenul de „persoană juridică” are drept temei definiția dată de legislația națională în vigoare, contextul este potențial mai larg în decizia-cadru, întrucât extinde în mod expres domeniul infracțiunilor de corupție pasivă și activă la activitățile exercitate în cadrul entităților profit și non-profit.

Până la această dată, Convenția penală privind corupția a Consiliului Europei a fost semnată de toate statele membre, însă numai 19 state membre au ratificat convenția⁸. Unele state membre, în temeiul celor permise de procesul de ratificare, și-au exprimat unele rezerve în legătură cu unul sau mai multe din articolele menționate anterior.⁹ Cu toate că a doua rundă de evaluare (2003-2005) efectuată de către mecanismul Consiliului Europei, GRECO, a inclus în sfera acțiunii sale articolul 18 privind răspunderea corporativă, atenția sa nu a fost extinsă și la articolele 7 și 8 privind corupția în sectorul privat. În consecință, prezentul raport nu face trimitere la evaluările efectuate de Consiliul Europei.

⁴ JO C 316, 27.11.1995, p. 3.

⁵ JO C 195, 25.6.1997, p. 1.

⁶ Acțiunea comună din 22 decembrie 1998 adoptată de Consiliu în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, privind corupția în sectorul privat (98/742/JAI) JO L 358, 31.12.1998, 2-4.

⁷ Convenția penală privind corupția (ETS Nr. 173 Strasbourg 27.1.1999) <http://conventions.coe.int/Treaty>

⁸ Excepțiile sunt Austria, Franța, Germania, Grecia, Italia și Spania.

⁹ Belgia, Republica Cehă, Polonia – articolele 7, 8; Regatul Unit – articolul 7; Ungaria – articolul 8

Națiunile Unite, de asemenea, au abordat corupția din sectorul privat. Articolul 12 din Convenția Națiunilor Unite privind corupția (UNCAC) din 2003 nu obligă statele participante să incrimineze drept infracțiuni penale actele de corupție din sectorul privat. El se limitează, în esență, la încurajarea statelor participante să adopte măsuri pentru prevenirea corupției în sectorul privat, să consolideze standardele de contabilitate și audit, să promoveze transparența și să prevadă sancțiuni civile, administrative și penale în cazul nerespectării acestora.

Inițiativa daneză

În iulie 2002, Danemarca a prezentat o inițiativă pentru adoptarea unei directive-cadru¹⁰, în care să abroge Acțiunea comună.

Inițiativa a extins contextul prin includerea unei trimiteri exprese la amenințarea pe care o constituie corupția pentru „statul de drept”, precum și la denaturarea „concretenței” și la obstacolele în calea unei „dezvoltări economice sănătoase” [alineatul (7), preambul]. Inițiativa preciza că obiectivul deciziei-cadru este:

„...în special, să asigure că atât corupția activă, cât și cea pasivă din sectorul privat sunt considerate infracțiuni penale în toate statele membre, că persoanele juridice, de asemenea, pot răspunde în fața legii pentru astfel de infracțiuni și că sancțiunile prevăzute pentru aceste infracțiuni sunt reale, proporționale și descurajatoare.” [alineatul (8), preambul].

Adoptarea deciziei-cadru

Conform procesului-verbal al reuniunii Consiliului¹ de adoptare a deciziei-cadru, trei state membre (Germania, Irlanda și Italia) au introdus declarații în procesul-verbal. Irlanda a declarat că definiția conceptului de „încălcarea obligațiilor” (articolul 1) care se referă la „comportament neloial” nu include „acțiunile de denunțare”. Germania a declarat că termenul „în timpul activităților profesionale” [articolul 2 alineatul (1)] trebuie interpretat ca trimitere la activitățile legate de achiziționarea de bunuri sau de servicii comerciale. Atât Germania, cât și Italia au declarat limitarea domeniului de aplicare a articolului 2 alineatul (1) privind comportamentul care implică sau ar putea implica o denaturare a concurenței în legătură cu achiziționarea de bunuri sau de servicii comerciale [articolul 2 alineatul (3)].

2. OBIECTUL RAPORTULUI ȘI METODA DE EVALUARE

Deciziile-cadru ale Consiliului sunt obligatorii pentru statele membre în ceea ce privește rezultatele care trebuie obținute, dar lasă la latitudinea autorităților naționale alegerea formei și a metodelor. Ele nu determină un efect direct.

Întrucât Comisia nu are competența, în cadrul celui de-al treilea pilon, să inițieze o procedură de încălcare împotriva unui stat membru, natura și obiectul prezentului raport se limitează la o evaluare factuală a măsurilor de punere în aplicare adoptate.

Raportul se concentrează asupra articolelor 1 și 7 (cu o scurtă trimitere, dacă este cazul, la articolul 10) și consemnează declarațiile statelor membre în legătură cu articolele 2 și 7. Prin urmare, nu se face nicio trimitere la articolele 8, 9 sau 11, întrucât aceste dispoziții nu necesită punere în aplicare.

¹⁰ Inițiativa Regatului Danemarcei în vederea adoptării Deciziei-cadru a Consiliului privind combaterea corupției în sectorul privat (2002/C 184/2004)

Criteriile de evaluare adoptate de Comisie la întocmirea acestui raport sunt criteriile generale adoptate în 2001¹¹ pentru evaluarea punerii în aplicare a deciziilor-cadru (eficacitate practică, claritate și siguranță juridică, aplicare deplină și respectarea termenului de transpunere). În al doilea rând, sunt aplicate și criteriile specifice acestei decizii-cadru, mai multe detalii privitoare la acestea fiind oferite în cadrul analizei, prezentată în continuare, a fiecărui articol în parte.

Articolul 9 alineatul (1) din decizia-cadru prevede obligația ca statele membre să ia măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor acestei decizii-cadru până la 22 iulie 2005. Articolul 9 alineatul (2) dispune ca statele membre să transmită Secretariatului General al Consiliului și Comisiei textul prevederilor care transpun în legislația națională obligațiile care le sunt impuse prin decizia-cadru.

Două state membre (NL, FI) și-au formulat răspunsurile și au pus la dispoziția Comisiei legislația respectivă înainte de termen. Alte 21 de state au răspuns ulterior, dintre care Republica Cehă și-a prezentat proiectele de legi (cu excepția articolelor 5 și 6), în timp ce Grecia și Spania au declarat că se află în stadiul de pregătire a legislației, însă până în prezent nu au transmis nici un text de lege. Cipru și Malta nu au dat nici un răspuns până în prezent.

Multe state membre au transmis o notă explicativă în care atrăgeau atenția asupra declarațiilor pe care doreau să le facă, altele au transmis cu această ocazie o notă explicativă și un tabel de concordanță în care explicau abordarea generală și specifică utilizată în legislațiile lor, susținute de trimeri la legislația în materie. În ceea ce privește obligația de a transmite textul dispozițiilor transpuse, Danemarca nu a prezentat niciun text pentru a susține un comentariu foarte detaliat, în timp ce alte state membre au avut omisiuni parțiale. Acestea sunt indicate mai detaliat atunci când sunt analizate măsurile în domeniu.

Prin urmare, raportul prezintă o analiză a comentariilor și a legislației de transpunere furnizate de către 20 state membre, precum și unele comentarii cu privire la proiectele de legi, prezentate de Republica Cehă.

Articolul 1 - Definiții

Puține state membre au oferit chiar și parțial un răspuns la acest articol. Alte câteva state și-au exprimat părerea că nu este necesar să răspundă la acest articol. Cu toate acestea, punctul de vedere al Comisiei este acela că informațiile privind aplicarea acestor definiții în legislațiile naționale ar fi extrem de utile pentru a avea o idee clară privind modul în care se aplică aceste concepte în legislațiile naționale. În absența acestor informații, Comisia nu poate avea certitudinea că decizia-cadru a fost transpusă corect – de exemplu, informațiile privind definirea „persoanei juridice” sunt esențiale pentru analiza transpunerii articolului 5.

Articolul 2 – Corupția activă și pasivă în sectorul privat

Articolul 2 reprezintă articolul-cheie al deciziei-cadru din 2003. Acesta nu doar combină definițiile și infracțiunile legate de corupția activă, respectiv cea pasivă, ci și lărgeste sfera infracțiunilor în afara pieței interne, cu excepția cazului în care un stat membru declară în mod explicit că menține această limitare.

Articolul 2 s-a dovedit a fi foarte problematic pentru majoritatea celor 20 de state. Doar două dintre ele (BE, UK) au transpus corect toate elementele acestuia. Cu toate acestea, cu excepția

¹¹ COM(2001) 771, 13.12.2001, punctul 1.2.2

unei condiții prevăzută la articolul 2 alineatul (1), PT și IE l-au transpus în totalitate. Deși se poate spune că statele membre au incriminat într-o anumită măsură corupția activă și cea pasivă din sectorul privat, există câteva aspecte pe care statele membre nu au reușit să le abordeze în mod adecvat. Aceasta constituie o preocupare serioasă, întrucât elementele omise pot duce la interpretarea că legislația ar putea fi ocolită cu ușurință. Se face apel la statele membre să rezolve de urgență aceste neajunsuri.

Cerința ca statele membre să stabilească drept **infrațiuni penale actele de corupție activă și pasivă în legătură cu activitățile din sectorul privat** este prevăzută de articolul 2 alineatul (1). Pentru facilitarea analizei, legislația a fost raportată la cele 7 elemente din descrierea de la articolului 2 alineatul (1) litera (a) (corupție activă) și litera (b) (corupție pasivă). Întrucât legislațiile majorității statelor membre au fost foarte asemănătoare în privința amândurora, comentariile care urmează se referă doar la actele de corupție activă [articolul 2 alineatul (1) litera (a)].

- „a promite, a oferi sau a da”

Unsprezece state membre au transpus în totalitate aceste elemente, dar șapte dintre ele (EE, HU, IT, NL, PL, PT, SK) au omis „a oferi”, LU a omis „a da” și LV a omis „a promite”.

- „direct sau printr-un intermediar”

Toate cele 20 de state au inclus corupția directă. Cu toate acestea, opt state membre fie au omis intermediarii (AT, DE, FI, IT, NL, PL, SE, SI), fie au plasat răspunderea cu privire la infrațiune asupra intermediarului (EE) și nu asupra persoanei care apelează la intermediar.

- „o persoană care indiferent de funcție, desfășoară o activitate sau lucrează”

Unele state membre nu au acoperit sensul deplin al termenului „desfășoară o activitate” (AT, DE, LV, SE) sau „lucrează” (IT, LU, LV, PL) în timp ce EE nu a inclus nicio informație cu privire la acest punct.

- „entitate din sectorul privat”

În mode cert, acest element a fost transpus de 18 state membre, dar EE nu a oferit nici o precizare, în timp ce LU nu a prevăzut o definiție a termenului „persoană juridică”.

- „un folos necuvenit, indiferent de natura acestuia”

Paisprezece state membre au respectat cerința de transpunere. Dar cinci dintre ele (DE, EE, FI, LT, NL) nu se referă la beneficiile nemateriale. IE a precizat că pregătește o legislație în acest sens.

- „pentru ea însăși ori pentru un terț”

În timp ce FR și EE nu au inclus informații cu privire la acest aspect, șaisprezece state membre consideră infrațiune acordarea etc. unui avantaj unei persoane ori unui terț, dar IT și NL omit terța parte din legislațiile lor.

- „a îndeplini un act sau a se abține de la îndeplinirea unui act, în acest fel încălcându-și obligațiile”

Acest element a fost transpus de treisprezece state membre. Dar patru state membre (HU, PL, SE, SI) nu au inclus „a se abține”, în timp ce DE și LT nu au inclus segmentul „astfel încât această persoană își încalcă obligațiile”. EE nu a oferit nicio informație cu privire la acest punct.

În ceea ce privește corupția în care sunt implicate **entități non-profit** [articolul 2 alineatul (2)], s-a observat de multe ori lipsa oricăror informații pe care să se fundamenteze o analiză. Atunci când a fost posibil, dacă s-a găsit material relevant în altă parte, de exemplu în legătură cu articolul 5 referitor la răspunderea persoanelor juridice, acesta a fost utilizat. Cu toate acestea, în zece state membre (AT, FI, HU, IT, LT, LU, LV, PL, SE, SK) situația rămâne neclară.

Decizia-cadru prevede că un stat membru poate limita actele de corupție activă și pasivă care constituie infracțiune penală la actele care implică denaturarea concurenței [articolul 2 alineatul (3)], dar prevede obligația de a face o declarație în acest sens. Articolul 2 alineatul (4) din decizia-cadru prevede comunicarea acestei declarații către Consiliu atunci când este adoptată și, de asemenea, limitează valabilitatea declarațiilor la 5 ani cu începere de la 22 iulie 2005, în timp ce articolul 2 alineatul (5) prevede să se verifice de către Consiliu, înainte de expirarea termenului, dacă declarațiile pot fi reînnoite. În cazul în care statele membre au prezentat declarații Consiliului [articolul 2 alineatul (3)] fie prin notificare, fie sub formă de scrisoare atașată materialului transpus, acestea au fost luate în considerare. Astfel de declarații au fost transmise de către DE, IT și PL. Consiliul va decide până la 22 iulie 2010 [articolul 2 alineatul (5)] dacă aceste declarații pot fi reînnoite sau nu. AT a înaintat de asemenea o declarație, pentru a se putea prevala de clauza de excepție prevăzută de articolul 2 alineatul (3) cu privire la orice aspect din articolul 2 care nu a fost transpus. Comisia consideră că abordarea AT depășește domeniul de aplicare a articolului 2 alineatul (3), astfel încât AT este invitată să își reconsidere poziția.

Articolul 3 – Instigare, sprijinirea și complicitatea

Acest articol se referă la participarea indirectă la un act de corupție prin instigare, sprijinire sau complicitate. El nu include tentativele de infracțiune.

Nivelul general de transpunere a fost foarte ridicat – 18 state membre (AT, BE, DK, EE, FI, DE, HU, IE, IT, LT, LU, LV, NL, PL, PT, SE, SK, SL) au respectat dispozițiile articolului 3, inclusiv UK (cu excepția Scoției).

Articolul 4 Sancțiuni

În plus față de condiția prevăzută la articolul 4 alineatul (1), ca infracțiunile să poată fi pedepsite prin sancțiuni penale care să fie „reale, proporționale și descurajatoare”, articolul 4 alineatul (2) dispune ca statele membre să stabilească o pedeapsă maximă de cel puțin 1 până la 3 ani închisoare pentru infracțiunile de corupție activă și pasivă, dar nu prevede niciun alt tip de pedepse pentru cazuri minore de corupție activă sau pasivă. Articolul 4 alineatul (3) este inovator prin faptul că include obligația ca statele membre să prevadă, pentru anumite cazuri și în conformitate cu normele și principiile constituționale interne, interdicția temporară ca persoanele fizice să mai desfășoare activitatea profesională respectivă sau una comparabilă, într-o poziție sau funcție similară.

Trebuie menționat că o serie de state membre au trecut cu vederea, în informațiile furnizate la articolul 4 alineatul (1), pedepsele prevăzute la articolul 3. Atunci când a fost posibil, acestea au fost inserate pe baza informațiilor furnizate pentru articolul 3.

Articolul 4 a fost transpus în totalitate de unsprezece state membre (DK, EE, FI, DE, IE, IT, LT, LU, NL, PL, SE).

Trebuie menționat că AT prevede o pedeapsă maximă cu închisoarea mai mică decât durata minimă prevăzută de articolul 4 alineatul (2) din decizia-cadru.

Majoritatea statelor membre au transpus articolul 4 alineatul (3).

Articolul 5 – Răspunderea persoanelor juridice

Problema răspunderii persoanelor juridice rămâne una dificilă pentru unele state membre. Trei state membre (AT, IT, SK) fie mai au de finalizat legislația în domeniu, fie aceasta din urmă a fost respinsă de Parlament, ca în cazul Republicii Slovace și, prin urmare, nu au transpus articolele 5 și 6 din decizia-cadru. În plus, Irlanda pregătește o legislație care vizează în mod expres articolul 5 alineatul (2).

Doar cinci state membre (LT, LU, NL, PL, SI) au transpus complet articolul 5. Articolul 5 alineatul (1) a fost transpus de treisprezece state membre, mai puține state au transpus articolul 5 alineatul (2) (6 state membre) și articolul 5 alineatul (3) (zece state membre). Dificultatea deosebită întâlnită în această analiză a fost lipsa de informații din partea statelor membre, fapt ce se poate observa mai ales cu privire la articolele 5 alineatul (2) și 5 alineatul (3). Având în vedere, așa cum s-a menționat anterior, că mai există 3 state membre care trebuie să adopte legislația pentru transpunerea articolului 5, este necesar să se acorde o atenție sporită articolului 5 în rapoartele ulterioare.

Articolul 6 – Răspunderea penală a persoanelor juridice

Așa cum s-a menționat în legătură cu articolul 5, trei state membre (AT, IT, SK) nu au adoptat încă o legislație pentru transpunerea articolelor 5 sau 6. Luxemburg a precizat că are în pregătire o legislație în care prevede posibilitatea amendării persoanelor juridice.

Având în vedere că articolele 5 și 6 se referă la persoane juridice, dificultățile și golurile din legislațiile statelor membre sau din informațiile pe care le-au furnizat în legătură cu articolul 5 au afectat gradul de transpunere a articolului 6. Articolul respectiv a fost transpus în totalitate de cinci state membre (DK, LT, NL, PL, SI). Sunt necesare informații suplimentare din partea câtorva state membre, astfel încât să se poată evalua situația acestora.

În cazurile în care statele membre (BE, FI) au prevăzut nivelul pedepselor doar în moneda națională, statele membre respective sunt solicitate să comunice sume în euro care să reprezinte cuantumul pedepselor aplicate, în vederea evaluării.

Articolul 7 – Jurisdicție

Deși Comisia recunoaște că măsurile jurisdicționale reprezintă o caracteristică standard a deciziilor-cadru, aceasta face apel la statele membre să prevadă același grad de informare atunci când răspunde la astfel de articole, ca și în cazul articolelor specifice. Având în vedere diferența dintre răspunsurile statelor membre în legătură cu acest articol, în această etapă Comisia nu poate oferi decât o imagine incompletă a transpunerii acestuia. Statele membre

sunt invitate să ofere informațiile restante în timp util, pentru a putea fi utilizate la întocmirea unor rapoarte ulterioare.

Această lipsă de informații a contribuit la gradul scăzut de transpunere – în baza informațiilor furnizate, se poate considera că doar trei state membre (DK, DE, UK) au transpus acest articol. Al doilea factor major care a contribuit la transpunerea scăzută a fost lipsa de informații, îndeosebi cu privire la infracțiunile săvârșite *în parte* pe teritoriul unui stat membru [a se vedea articolul 7 alineatul (1) litera (a)]. Este posibil, desigur, ca legislațiile statelor membre să presupună că o trimitere la jurisdicția privind infracțiunile săvârșite pe teritoriul lor include acest element, însă fără o trimitere explicită, fie în textul de lege, fie în comentariu, această presupunere nu poate fi luată în calcul în prezenta analiză. În sfârșit, a fost evident că multe state membre nu au luat în considerare în legislațiile lor opțiunea prevăzută de articolul 7 alineatul (1) litera (c) de a prelua jurisdicția privind infracțiunile săvârșite în beneficiul unei persoane juridice care are sediul social pe teritoriul lor, și fie au transmis o declarație de neaplicare, fie nu au oferit niciun fel de informații în răspunsul dat.

Articolul 10 – Aplicare teritorială

În ceea ce privește articolul 10, Marea Britanie a declarat că Gibraltarul „intenționează să transpună această măsură de îndată ce calendarul legislativ îi va permite”, dar până la această dată nu a transmis textul de lege adoptat.

Legislație în curs de adoptare – Republica Cehă

Republica Cehă a trimis o scrisoare, precum și un tabel comparativ cu textul secțiunilor relevante din proiectul său de cod penal. Ea a informat Comisia că în afara articolelor 5 și 6, proiectul său de act legislativ era compatibil cu prevederile deciziei-cadru. Cu toate acestea, între timp nu a mai informat Comisia cu privire la evoluția proiectului de lege și, prin urmare, întrucât se pare că textul mai face obiectul unor modificări în contextul procedurilor parlamentare, Comisia nu poate oferi decât comentarii generale în anexa la prezentul raport.

3. ETAPELE URMĂTOARE ALE DECIZIEI-CADRU

Comisia profită de această ocazie pentru a atrage atenția asupra a două aspecte care vor trebui abordate în anii viitori:

- „Reformatare”

Conform celor prezentate de Comisie în Comunicarea sa „privind consecințele Hotărârii Curții din 13 septembrie 2005” (cauza C-176/03, Comisie *c.* Consiliu) (COM(2005) 583 final/2 Bruxelles 24.11.2005), decizia-cadru a Consiliului privind combaterea corupției în sectorul privat este unul din instrumentele afectate de această hotărâre. Hotărârea stabilește că trebuie modificată baza legală a deciziei-cadru a Consiliului. Consecințele asupra deciziei-cadru a Consiliului, precum și abordarea necesară vor fi analizate la o dată ulterioară.

- Revizuirea articolului 2 de către Consiliu, conform dispozițiilor articolului 2 alineatul (5)

În conformitate cu articolul 2 alineatul (4), declarațiile statelor membre făcute în temeiul articolului 2 alineatul (3) expiră la 21 iulie 2010. Până la această dată, în conformitate cu articolul 2 alineatul (5), Consiliul revizuieste articolul 2 „pentru a stabili dacă declarațiile

făcute în temeiul alineatului 3 pot fi reînnoite.” Patru state membre (AT, DE, IT, PL) au făcut declarații.

4. CONCLUZII

Trebuie subliniat că, prin natura lor, deciziile-cadru¹² obligă statele membre în ceea ce privește rezultatele care trebuie obținute, dar consideră că este competența autorităților naționale să decidă cu privire la forma și metoda de punere în aplicare. Deciziile-cadru nu au efect direct. Întrucât, în cadrul pilonului III, Comisia nu este abilitată să inițieze, împotriva unui stat membru, o procedură de încălcare, natura și scopul prezentului raport se limitează la o evaluare factuală a măsurilor de transpunere adoptate de 23 dintre statele membre (mai precis, 20 de state membre, din motivele enunțate anterior).

Tabel recapitulativ referitor la gradul de transpunere în 20 de state membre

I = informații insuficiente sau nicio informație N = netranspus P = transpunere parțială T = transpunere completă

Stat membru	Articolul 1	Articolul 2	Articolul 3	Articolul 4	Articolul 5	Articolul 6	Articolul 7 alineatul (1)
AT	I (PJ) I (IO)	P	T	P	N	N	I
BE	T (PJ) T (IO)	T	T	I	P	I	P
DE	I (PJ) I (IO)	P	T	T	P	P	T
DK	T (PJ) I (IO)	P	T	T	P	T	T
EE	T (PJ) T (IO)	P	T	T	P	P	I
FI	T (PJ) I (IO)	P	T	T	P	P	I
FR	I (PJ) T (IO)	P	I	P	P	I	I

¹² articolul 34 alineatul (2) litera (b) din Tratatul privind Uniunea Europeană.

HU	T (PJ) I (IO)	P	T	P	I	P	P
IE	T (PJ) T (IO)	P	T	T	P	P	P
IT	I (PJ) I (IO)	P	T	T	N	N	P
LT	T (PJ) T (IO)	P	T	T	T	T	I
LU	I (PJ) I (IO)	P	T	T	T	P	P
LV	I (PJ) I (IO)	P	T	P	P	P	P
NL	I (PJ) T (IO)	P	T	T	T	T	P
PL	T (PJ) T (IO)	P	T	T	T	T	P
PT	T (PJ) T (IO)	P	T	P	P	P	P
SE	I (PJ) I (IO)	P	T	T	P	P	P
SK	I (PJ) I (IO)	P	T	P	N	N	P
SI	T (PJ) I (IO)	P	T	P	T	T	P
UK	T (PJ) I (IO)	T	T (Anglia, Țara Galilor & Irlanda de Nord) I (Scoția)	P	P	P	T

Total transpuneri	10 (PJ)	2	18	11	5	5	3
	8 (IO)						

(PJ) = Persoană juridică ÎO = Încălcarea obligațiilor

Observații finale

Faptul că transpunerea acestei decizii-cadru a Consiliului se află încă într-o etapă incipientă în statele membre reprezintă o sursă de îngrijorare pentru Comisie. Comisia reamintește statelor membre importanța pe care acestea au acordat-o luptei împotriva corupției în sectorul privat¹³. În plus, Comisia subliniază că această importanță se reflectă, de asemenea, în Convenția penală privind corupția a Consiliului Europei din 1999 și în Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, din 2003. O legislație puternică și completă la nivel național reprezintă fundamentul unei protecții reale a sectorului privat împotriva acestei amenințări economice.

Comisia invită toate statele membre să ia act de prezentul raport și să profite de această ocazie pentru a furniza atât Comisiei, cât și Secretariatului Consiliului, toate informațiile suplimentare în acest domeniu, astfel încât să respecte obligațiile ce le revin în temeiul articolului 9 din decizia-cadru. În plus, Comisia încurajează statele membre care au declarat că se află în etapa de pregătire a actelor legislative în domeniu, să adopte în cel mai scurt timp aceste acte și să le comunice Secretariatului Consiliului și Comisiei, spre analiză. Această solicitare se adresează, în special, Greciei și Spaniei, care în 2005 au declarat că pregăteau proiecte de lege, dar care de atunci nu au mai oferit alte informații. În fine, Comisia remarcă cu îngrijorare faptul că două state membre nu au răspuns până la această dată (CY, MT), încălcând astfel dispozițiile articolului 9, și face apel la aceste două state membre să comunice fără întârziere toate informațiile privind transpunerea deciziei-cadru în dreptul intern al celor două state.

Documentul de lucru anexat oferă o analiză mai detaliată a măsurilor interne ale statelor membre, pe care Comisia și-a fundamentat analiza.

¹³ [alineatul (9) din preambulul la decizia-cadru]